

ת"פ 44012/05/16 - מדינת ישראל נגד חסן ענאבה - ניתן גז"ד, אלעז חמדיה, חוסאם ענאבה - ניתן גז"ד

בית משפט השלום בבאר שבע

15 דצמבר 2016

ת"פ 44012-05-16 מדינת ישראל נ' ענאבה ואח'

לפני כבוד השופט דניאל בן טולילה

מדינת ישראל

המאשימה

ע"י ב"כ עו"ד יערי דרעי

נגד

הנאשמים

1. חסן ענאבה - ניתן גז"ד
2. אלעז חמדיה (עציר)
- ע"י ב"כ עו"ד מלי שטרן ממשרד עו"ד מוטי יוסף
3. חוסאם ענאבה - ניתן גז"ד

[פרוטוקול הושמט]

גזר דין

הנאשם 2 הורשע על-פי הודאתו בעבירות של תקיפה הגורמת חבלה של ממש על-ידי שניים או יותר, ופציעה כשהעברין מזוין. על-פי המתואר בעובדות כתב האישום המתוקן, במועדים הרלוונטיים לכתב האישום, עבד א' ב' (להלן: "המתלונן") כמנהל במסעדת "הפלאפל הירוק" (להלן: "המסעדה"), שבה הועסק גם אחיהם הקטין של הנאשמים 1 ו-3.

בתאריך 14.5.16, סמוך לשעה 20:08, הגיעו הנאשמים 1 ו-3 למסעדה. במעמד זה, הנאשם 3 המתין מחוץ למסעדה שעה שהנאשם 1 נכנס למטבח המסעדה, שם פגש במתלונן ותקף אותו על-ידי כך שחנק אותו וחבט בפניו. כתוצאה ממעשים אלה נעקרו למתלונן מספר שיניים בלסת העליונה. את המיוחס לנאשם 1 זה עשה בשל כך שאחיו הקטן טען בפני בני משפחתו כי המתלונן הכה אותו והעליב אותו. (להלן: "האירוע הראשון").

ביום למחרת, בתאריך 15.5.16, סמוך לשעה 22:12, נסעו הנאשמים 2 ו-3 ברכבו של הנאשם 2, לכוון המסעדה. בהבחנים במתלונן, ירד הנאשם 2 מהרכב, הוביל את המתלונן אל עבר הרכב ודחפהו אל המושב האחורי. במעמד זה תקפו הנאשמים 2 ו-3 את המתלונן בכך שהנאשם 3 אחז בגופו של זה והנאשם 2 חבט בגופו באגרופים וגרם לו לחבלות בדמות המטומה ונפיחות קלה סביב עין שמאל.

בניסיונו של המתלונן להימלט, שב ותקף אותו הנאשם 2 מחוץ לרכב בכך שחבט בעינו השמאלית באמצעות בקבוק

בירה מזכוכית ופצע אותו בכך שדקר אותו באמצעות חפץ חד בעכוזו ובירכו השמאלית. כתוצאה ממעשיו, גרם הנאשם 2 למתלונן לחתכים וסימני דקירה בעכוזו ובברכו (להלן: "האירוע השני").

במסגרת הסדר הטיעון, הצדדים לא הגיעו להסכמה לעניין העונש וכל צד היה חופשי בטיעונו.

להשלמת התמונה יצוין כי גם בעניינם של הנאשמים 1 ו-3 הגיעו הצדדים להסדר, שכלל תיקון כתב האישום כך שנסיבותיו ככל שהן נוגעות לנאשמים 1 ו-3, שונות מאלו שמופיעות בכתב האישום הנוכחי וטיעונים פתוחים לעונש. בית-המשפט גזר על הנאשם 1 חמישה חודשים מאסר בפועל בדרך של עבודות שירות, ועל הנאשם 3 ארבעה חודשים מאסר בדרך של עבודות שירות, לצד ענישה נלווית.

טיעוני המאשימה לעונש:

באת כוח המאשימה במסגרת טיעוניה לעונש, הפנתה לערכים המוגנים בהם פגע הנאשם, לחלקו הדומיננטי של הנאשם 2 במתואר באישום השני ולשימוש שנעשה בחפץ חד לצורך פציעתו של המתלונן. יש בכל אלה כדי ללמד על חומרה רבתית ומשכך לקבוע מתחם ענישה שינוע בין 14 ל- 48 חודשים מאסר בפועל. אליבא דידה, מתחם שכזה עולה בקנה אחד עם הפסיקה הנוהגת, אשר כחוט השני, עמדה על הצורך למגר את האלימות שפשטה בחברה הישראלית. בגדרי המתחם הפנתה לעברו הפלילי הכולל 3 הרשעות קודמות, כאשר זו האחרונה הינה בגין עבירת אלימות, במסגרתה הושת על הנאשם בין היתר, מאסר מותנה שהינו בר הפעלה. יש בכך כדי לתת משקל לשיקולי הרתעת היחיד ולהביא למיצוי הדין עם הנאשם.

טיעוני ההגנה לעונש:

בא כוח הנאשם מנגד, מיקד חלק ניכר מטיעונו לעונש בשיקולי אחידות הענישה. לדבריו, בשעה שעל הנאשמים 1 ו- 3 נגזרו עונשי מאסר בדרך של עבודות שירות, לתקופות של 5 ו- 4 חודשים, לא ניתן לגזור על הנאשם 2 עונש חמור ובלתי פרופורציונאלי כפי שלו עותרת המאשימה. במובן מסוים יש בעניינו של הנאשם 2, נסיבות לקולא בדגש על סולחה שנערכה בינו לבין המתלונן, במסגרתה זה האחרון פוצה ב- 5,000 ₪, מה שאין לומר בעניינם של הנאשמים 1 ו- 3 אשר הסכסוך בינם לבין המתלונן עודנו פעיל. לאור האמור, סבור ב"כ הנאשם כי על מתחם העונש לנוע בין 4 ל-10 חודשי מאסר בפועל.

אשר לנסיבותיו האישיות, המדובר בנאשם בן 25, אשר עצור כ-7 חודשים. בזמן שהותו במעצר, אשתו ילדה בן ולמעשה עד היום לא ראה אותו הנאשם ולא היה שותף לחווית הלידה שלו. במקביל, אביו עבר אירוע מוחי שבסופו נשלח לשיקום בבית לוויןשטיין, וזאת בשל המצב הנפשי בו היה שרוי כתוצאה מהסתבכות בנו. הנאשם מצדו בדבריו לעונש הביע צער והצהיר כי לא יחזור על מעשיו בשנית. זה סיפר כי מתגורר בתל שבע בבית אביו ועובד בשיפוצים. הוא סיים 12 שנות לימוד, ללא תעודת בגרות. לכשיתחרר מתכנן לעבוד לפרנסת בני משפחתו. עוד ביקש מביהמ"ש להתחשב במצבו הכלכלי.

דין והכרעה:

עמוד 2

על פי סעיף 40ג (א) לחוק העונשין, בקביעת מתחם העונש בהתאם לעקרון ההלימה, על בית המשפט להתחשב "בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה".

במעשיו האמורים לעיל פגע הנאשם בערכים החברתיים של הגנה על כבודו, שלמות גופו וביטחונו האישי של המתלונן. עוד יש במעשים אלו כדי לפגוע בשלטון החוק והסדר הציבורי. לא אחת התריעו בתי המשפט ביחס לעבירות האלימות כי יש למגר את תופעת הבריונות על ידי ענישה הולמת.

על מדיניות הענישה שיש לנקוט בעבירות אלו אפנה לדבריו של כב' השו' ריבלין בע"פ 2169/10 **מדינת ישראל נ' מארי** (12.5.11):

"אכן, כפי שציין בית המשפט המחוזי" ניתן למצוא פסיקה בגוונים שונים בעבירות דקירה" והדבר תלוי בנסיבות המקרה. לעמדת, מן הראוי לקבוע רף ענישה מחמיר בגין עבירות מעין אלה. אין זאת אך בשל המטרה החשובה של מיגור "תת-תרבות הסכין", כפי שכונתה פעמים רבות בפסיקה; עבירות דקירה כשהן לעצמן, ומבלי להתחשב בריבוי, הן עבירות אלימות קשות שטמונה בהן סכנה חמורה לחיים, לגוף ולנפש".

עוד ר' בעניין זה ע"פ 8113/12 **מחלב נ' מ"י** (4.8.13):

"מקרה זה מצטרף לרשימה ארוכה של אירועים, שבהם נעשה שימוש בסכין או בכלי משחית אחרים, לשם פתרון סכסוכים ומחלוקות, כאשר, לעיתים קרובות, תוצאות המעשים הן קשות ביותר. על חומרתה של תופעה זו, אשר פשתה במקומותינו והיא, לדאבון הלב, הולכת ומתרחבת, ועל הצורך להיאבק בה באמצעות ענישה קשה ומחמירה, עמד בית משפט זה בשורה ארוכה של פסקי דין".

סקירת הפסיקה הנוהגת בעבירות כגון דא, מלמדת כי על דרך הכלל ולמעט חריגים, דינו של מי שעושה שימוש בסכין לדקור את זולתו, להישלח לכלא מאחורי סורג ובריח לתקופה שאינה מבוטלת שתנוע החל ממספר חודשים ויכול ותגיע לכדי שנתיים ויותר. בעבירות שכאלה, בתי המשפט שתיים לבם בין היתר לשאלה מהו אותו נשק קר ששימש הנאשם, סוג הפציעה, משך התקיפה, עוצמתה ותוצאותיה, האם מדובר במעשים מתוכננים אם לאו, הרקע לביצוע התקיפה, האם זו בוצעה בצוותא חדא עם לאו, האם קדם קנטור מצדו של הקורבן ופער הכוחות בין הקורבן למקרבן. ביחס לכך ר' בין היתר:

רע"פ 2781/15 **יוסף מחאמיד נ' מ"י**, שבו הורשע המערער בעב' של פציעה בנסיבות מחמירות בכך שדקר את הנאשם בראשו בעקבות ויכוח. ביהמ"ש המחוזי החמיר בעונשו של הנאשם כך שבמקום 6 חודשי מאסר לריצוי בדרך של עב' שירות, נגזרו עליו 8 חודשי מאסר בפועל. בקשת רשות ערעור על פס"ד של ביהמ"ש המחוזי נדחה.

רע"פ 1601/14 **נדב פרץ נ' מ"י** - ערעור על עונש של 10 חודשי מאסר בפועל בגין הרשעתו בעבירות של פציעה

בנסיבות מחמירות כשהעברין מזויין בנשק קר ותקיפה סתם- נדחה. באותו מקרה, ביציאה מפאב ועל רקע ויכוח עם המתלונן, דחף המערער את המתלונן והשליך לעברו אבן שלא פגעה בו. בהמשך הכה בפניו בבקבוק זכוכית וגרם לפציעתו.

רע"פ 8716/13 **סאלחדיאב נ' מ"י** - המערער הורשע בשני אישומים בביצוע עבירות של פציעה בנסיבות מחמירות, תקיפה סתם והיזק בזדון. במסגרת קבלת ערעור הומר עונש מאסר של 6 חודשים שהוטל על המערער ע"י בימ"ש השלום לעונש של 8 חודשי מאסר. בקשת רשות ערעור שהוגשה לבימ"ש העליון, נדחתה. בתיק זה יוחסה למערער פציעה של מתלונן שנחלץ לסייע לאדם אחר שהותקף. באירוע השני יוחסה לו תקיפה של אדם שניסה לצלמו בשעה שבוצע מעצרו עקב האירוע הראשון, וגרימת נזק למצלמה של אותו אדם.

רע"פ 4573/11 **לפידות נ' מדינת ישראל** - המערער הורשע על-ידי בית-משפט השלום בדקירות המתלונן באמצעות סכין ונגזר עליו עונש של 6 חודשי מאסר לריצוי בדרך של עבודות שירות. ביהמ"ש המחוזי דחה את הערעור על פסק-הדין, כך גם נדחתה בקשת רשות הערעור ע"י בימ"ש העליון.

במסגרת עפ"ג 28534-10-12 **סרוסי נ' מדינת ישראל** (20.2.13) - נדחה ערעור מטעם הנאשם אשר הוטל עליו עונש של 16 חודשי מאסר בפועל בגין עבירות של פציעה כשהעברין מזוין וכן בהחזקת סכין שלא למטרה כשרה.

במסגרת עפ"ג 45636-06-13 **מדינת ישראל נ' טל** (30.6.13) - נקבע כי מתחם הענישה הראוי בעבירת חבלה או פציעה כשהעברין מזוין נע בין 9 ל-24 חודשי מאסר בפועל. בית המשפט קיבל את ערעור המדינה על קולת העונש והעונש הוחמר מ-6 חודשים מאסר בדרך של עבודות שירות ל-12 חודשי מאסר בפועל.

מידת הפגיעה של הנאשם בערכים המוגנים הינה משמעותית ונכבדה. בראשית הדברים יש ליתן לדעת לכך שלא קדם כל סכסוך בין הנאשם 2 לבין המתלונן. כפי הנלמד, הנאשם 2 הינו גיסם של הנאשמים 1 ו-3, אשר תקפו את המתלונן בשל כך שלטענתם זה העליב את אחיהם הקטן. אפילו זה מכיר את אחיהם הקטן של הנאשמים 1 ו-3, אין בכך כדי לשמש כל הצדקה לנקוט באלימות, לא כל שכן אלימות קשה כלפי המתלונן. אל לו לנאשם לעשות לעצמו דין עצמי ולתבוע את עלבונו של הקטין בדרך אלימה. מדינת ישראל הינה מדינת חוק וככל שאכן ננקטה אלימות כלפי פלוני וככל שיש לטענה זו בסיס, היה על הנאשמים לפנות למשטרה שתפעל בנדון דנן כפי המקובל. בין כך ובין כך, כפי שיפורט להלן, הנאשם נרתם למשימה באופן מלא וחלקו באלימות עלה לאין ערוך על חלקם של הנאשמים 1 ו-3.

לגופם של דברים, הנאשם 2 הגיע אל מקום עבודתו של המתלונן בסמוך לאחר השעה 22:00, יחד עם הנאשם 3. בשלב זה הנאשם 2 יורד מהרכב ומוביל את המתלונן לעברו, כאשר דלת הרכב האחורית הייתה פתוחה והנאשם 2 ישוב בו. עם הגעתו של המתלונן לדלת האחורית, החל הנאשם 2 לתקוף אותו באופן נמרץ, כאשר הנאשם 3 אווז בגופו של המתלונן ובכך מנטרל את האפשרות שלו להתגונן. הנאשם 2 מפליא בו במכות אגרוף וגורם לו להמטומה ונפיחות קלה סביב עין שמאל. המדובר בתקיפה חבלנית בצוותא חדא בתוך רכב, מקום בו יכולתו של המתלונן ליסוג ולמלט עצמו מצומצמת ביותר.

התנהלותו של הנאשם כפי המתואר, מלמדת כי תכלית ההגעה למקום הייתה לצורך תקיפתו של המתלונן. לא נטען כי המתלונן קינטר את הנאשם, תקף אותו או ביצע כל פעולה שתצדיק מבחינתו הסובייקטיבית של הנאשם הכאתו.

דא עקא, בכך לא מסתיים האירוע, שכן גם לאחר שהמתלונן הצליח לצאת מן הרכב וניסה להימלט, הנאשם 2 תוקף אותו פעם נוספת ובזזו הפעם, מגדיל עשות ועושה שימוש בנשק קר. תחילה הלה חובט בו באמצעות בקבוק בירה מזכוכית בעינו השמאלית ובהמשך דוקר אותו באמצעות חפץ חד בעכוז ובירך, דבר שגרם לחתכים וסימנים כחולים שהצריכו סגירתם באמצעות סיכות.

גם אם התקיפה לא בוצעה באמצעות נשק קר בדמות סכין, החומרה הגלומה במעשיו של הנאשם ברורה לעיני כל. לדאבונו השימוש בבקבוק זכוכית לצורך תקיפתו של א', נפוץ הוא עד מאוד, בין אם הדבר נעשה אגב שתיית תכולתו ובין אם לקיחתו באופן ספונטני מהזירה בה מבוצעת התקיפה. בקבוק זכוכית אפילו לא נשבר, עת מוטח בראשו של א', בבחינת הנזק והסכנה הפוטנציאליים, הינו כלי משחית לכל דבר ועניין (לא כל שכן, מקום זה מתנפץ אגב כך).

הנאשם 2 אינו "מסתפק" בשימוש בבקבוק זכוכית וכאמור בשלב זה פוצע את המתלונן באמצעות חפץ חד שטיבו אינו ידוע. אף לא אחד מהצדדים פירט כיצד חפץ זה הגיע לידיה של הנאשם 2, אולם חזקה כי לו זה היה נלקח באופן ספונטני מסביבת הרכב, ההגנה הייתה הראשונה לציין זאת. השילוב של מכות אגרופ בעוד המתלונן מוחזק, הטחת בקבוק בראשו ובהמשך דקירתו, מלמדים על אובדן רסנים ופרץ אלימות המגלם בתוכו אכזריות לא מעטה.

מכל המקובץ לעיל, הנני לקבוע כי מתחם העונש ההולם בגין מכלול מעשיו של הנאשם, נע בין 12 ל- 33 חודשים מאסר בפועל.

בגדרי המבחן, ולקולא, תילקח בחשבון הודאתו של הנאשם אשר יש בה משום חרטה וחסכון בזמן שיפוטי יקר. עוד יש בהודאה זו להעיד על נטילת אחריות. יש בעונש המאסר כדי לפגוע פגיעה ממשית במשפחתו ובכלל זה באשתו ובשלושת ילדיו התלויים בפרנסתו, וכן באביו החולה. ביהמ"ש נותן משקל גם למאמציו של הנאשם 2 לתיקון תוצאות מעשיו, בין היתר לפיצוי בסך 5,000 ₪ שהועבר לידי המתלונן במסגרת ה"סולחה" שקיימו מחוץ לכתלי ביהמ"ש. עוד נלקחה בחשבון התקופה בה שהה הנאשם בתנאי מעצר, הידועים כקשים יותר מתנאי מאסר המגיעה לכדי 7 חודשים.

מן העבר השני ולחומרא, יש לתת את הדעת לכך שאין זו הסתבכותו הראשונה של הנאשם בפלילים. גיליון הרשעותיו מלמד כי לחובתו שלוש הרשעות קודמות, כאשר שתיים מהן אינן ממין העניין ונסובות סביב ביצוע עבירות רכוש.

מאידך, הרשעתו האחרונה אך מיום 6.2.2015, במסגרת ת.פ. 51949-01-15, הינה רלוונטית ונוגעת לביצוע עבירות אלימות. ביתר שאת, עיון בעובדות כתב האישום המתוקן בו הורשע הנאשם מלמד כי אז כהיום, הנאשם תקף באופן ברוטלי את המתלונן שהינו קטין, על ידי השלכת אבן אל עבר פניו אך בשל כך שזה על פי הנטען, התקוטט עם אחיו, מהדי חמדיה. לא בכדי בגזר הדין צוין כי: **"הנאשם למעשה נטל על עצמו להיות גורם אכיפתי ולא רק שביקש להוציא לפועל את תכנית האכיפה, אלא שעשה זאת תוך כדי חבלה של ממש בקטין"**.

צא ולמד, הנאשם תוך פרק זמן קצר מתערב בסכסוך הקשור למי מבני משפחתו ואגב כך נוקט באלימות קשה. נדמה כי הנאשם לא השכיל להבין את ההזדמנות שניתנה לו במסגרת תיקו האחרון ואת הגישה המקלה שננקטה בעניינו ו- 5 חודשים בלבד לאחר מתן גזר הדין חטא שוב בעבירות דומות. גם עונש מאסר מותנה לא היה בו כדי להרתיע הנאשם לחטוא בעבירות דומות ואף קשות יותר.

יש באמור לעיל כדי ליתן משקל לא מועט לשיקולי הרתעת היחיד, לצד משקל מה לשיקולי הרתעת הרבים נוכח נפוצות העבירות בהן זה הורשע.

בתיק זה לא הוגש תסקיר אשר יפרוש את מלוא התמונה בעניינו של הנאשם, לרבות מידת הסיכון להישנות התנהגות פורצת חוק, מידת הזדקקותו להליך טיפולי ויכולתו להירתם מהליך שכזה. מכל מקום, לא ניתן להצביע על שיקולי שיקום המצדיקים חריגה מטה ממתחם העונש ההולם.

שיקולי אחידות הענישה:

כאמור חלק ניכר מטיעוני ההגנה התבססו על שיקולי אחידות הענישה, כאשר אליבא דידה, מקום בו נגזר על הנאשמים 1 ו- 3 עונשי מאסר של 4 ו- 5 חודשים, עונשו של הנאשם 2 לא יכול להיות גבוה משמעותית מעונשם של שותפיו לכתב האישום.

טענה זו, הגם ששובת אוזן היא, ספק האם יש לקבלה בנסיבותיו של תיק זה ולמצער משקלה לא יהיה מכריע כפי עתירת ההגנה. הדברים אמורים בעיקר נוכח השוני הבולט בין מעשיהם של הנאשמים 1 ו- 3 לבין מעשיו של הנאשם 2. הדברים אמורים גם נוכח השוני בעברם הפלילי של הנאשמים 1 ו- 3 אל מול עברו הפלילי של הנאשם 2.

מן התם אל הכא

מבלי להקל ראש בתקיפה הגורמת חבלה של ממש, בה הורשעו הנאשמים 1 ו- 3 (כפי שאף בית המשפט התייחס לכך בגזר דינם) אין להשוותה מבחינת חומרתה לתקיפה של הנאשם 2 אשר מכה את המתלונן באגרופים, מטיח בראשו בקבוק זכוכית ובהמשך דוקר אותו באמצעות חפץ חד במספר חלקי גוף. כך גם רואה זאת הפסיקה, אשר כחוט השני ראתה שימוש בכלי משחית כחלק מ"תת תרבות הסכין", המחייבת מענה עונשי הולם. לא זו אף זו. בעוד שנאשם 3 נעדר עבר פלילי ולנאשם 1 הרשעות בגין מלפני למעלה מעשור, לנאשם 2 הרשעה בגין עבירת אלימות חודשים ספורים טרם הסתבכותו בתיק שבכותרת. מן המקובץ לעיל, הרי שברי שעונשו של הנאשם 2 נוכח חלקו ונוכח מאפייניו, אמור להיות חמור משמעותית מעונשם של הנאשמים 1 ו- 3.

ודוקו, עיקרון אחידות הענישה ימצא ביטוי בגדרי המתחם, עת עונשו של הנאשם 2 יקבע בתחתיתו של המתחם ולא במרכזו, כפי שראוי היה לעשות אלמלא הרקע הדומה לביצוע המעשים ועונשם של נאשמים 1 ו- 3.

לא למיותר לציין כי גם אם הדמיון בין חלקם של השותפים בכתב האישום היה רב יותר, הודגש לא אחת בפסיקה כי אין המדובר בעיקרון אבסולוטי העומד לבדו בפני ביהמ"ש אלא בעקרון הניצב לצדם של שיקולי ענישה נוספים שיכול ומשקלם יעלה על משקלו של עקרון זה. **לעניין זה יפים הדברים שנאמרו ע"י כב' השופט י' שהמברע"פ 8433/15 יצחק חגולי נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 15.12.15):**

"אמת נכון הדבר, כי עיקרון אחדות הענישה, ראוי לזכות למשקל נכבד, בעת גזירת עונשו של הנאשם. על-פי עיקרון זה, יש להחיל, במידת האפשר, שיקולי ענישה דומים, על נאשמים שאינם נבדלים מהותית זה מזה, מבחינת אופיין של העבירות שהם ביצעו; נסיבות ביצוען של העבירות; נסיבותיהם האישיות של הנאשמים, וכיוצא באלה (רע"פ 4022/15 יוסף נ' מדינת ישראל[פורסם בנבו] 14.6.2015)). יחד עם זאת, על אף חשיבותו, עיקרון אחדות הענישה אינו עומד לבדו בעת גזירת העונש, ולצידו יש ליתן את הדעת ליתר שיקולי הענישה. כפי שצינתי ברע"פ 7064/12 פנדו נ' מדינת ישראל[פורסם בנבו] 14.10.2012):

"עקרון אחדות הענישה אינו חזות הכל, וכלל זה אינו קובע, א-פרוירית, כי לכל המורשעים באותו סוג של עבירות קיים דין אחד. כלומר, בית-המשפט לא ילמד בהכרח, מהעונש שנגזר על פלוני לגבי העונש הראוי לאלמוני - כל מקרה ונסיבותיו הוא, כל נאשם ונסיבותיו הוא" (ראו גם: רע"פ 1078/15 קרקי נ' מדינת ישראל[פורסם בנבו] 15.2.2015); רע"פ 8337/14 ברקוביץ נ' מדינת ישראל[פורסם בנבו] 12.12.2014))."

אשר למאסר המותנה שהינו בר הפעלה, הרי שעל דרך הכלל יש להפעילו במצטבר לכל עונש מאסר אחר. זוהי לשון סעיף 58 לחוק העונשין, וזוהי אף הפסיקה הנוהגת. הגם כך, בשים לב להודאתו של הנאשם, על רקע משכו של המאסר שיושת עליו בגין תיק זה עונש זה יופעל בחציו בחופף לעונש המאסר שייגזר עליו בגין התיק שבכותרת.

סוף דבר, מכל המקובץ לעיל, הנני לגזור על הנאשם את העונשים הבאים:

- א. 12 חודשים מאסר בפועל בניכוי ימי מעצרו מיום 16.5.2016 עד ליום 21.6.2016 (מועד שבו החל לרצות עונש מאסר חלף ביצוע עבודות שירות למיום 19.7.2016 ועד להיום;
- ב. מורה על הפעלת מאסר מותנה בן 7 חודשים מת"פ 51949-01-15 כך ששלושה חודשים ממנו יופעלו במצטבר לעונש המאסר האמור בסעיף א' לעיל והיתרה בחופף; סך הכליהיה על הנאשם לרצות 15 חודשים מאסר בפועל שיימנו מיום מעצרו 16.5.16;
- ג. 5 חודשים מאסר על תנאי, למשך שלוש שנים מיום שחרורו, שלא יעבור עבירות אלימות מסוג עוון;
- ד. 8 חודשים מאסר על תנאי, למשך שלוש שנים מיום שחרורו, שלא יעבור עבירות אלימות מסוג פשע;
- ה. 1500 ₪ פיצוי למתלונן, ע.ת. 3, על פי פרטיו בכתב האישום. הפיצוי ישולם עד ליום 1.1.2018.

ניתן צו כללי ליחידה החוקרת.

זכות ערעור תוך 45 יום לבית המשפט המחוזי.

ניתנה והודעה היום ט"ו כסלו תשע"ז, 15/12/2016 במעמד הנוכחים.

דניאל בן טולילה , שופט